

[Yvonne Herløv Andersen]

Vi kan stemme for de af ministeren stillede ændringsforslag.

Dræbye (RV):

Jeg skal indledningsvis konstatere, at der efter vores opfattelse – også efter ændringsforslagene – er tale om en meget, meget klar forbedring af den eksisterende naturfredningslovs beskyttelse på en række områder. Vi opfatter det som en fordel, at denne forbedring gennemføres ved tredje behandling – og det må man gå ud fra, netop fordi det er en sådan forbedring også ud fra de udtalelser, der er faldet – med et meget bredt flertal i folketinget. Jeg skal nærmere komme ind på, hvorfor jeg mener, det er vigtigt, at en så sårbar lovgivning som naturfredningsloven beskyttes af brede flertal i folketinget. Men først skal jeg kommentere de ændringer, der er foreslået til lovforslaget siden forslagets første behandling.

Der sker en ændring af arealgrænsen for heder fra 1 ha til 5 ha. Vi mener, den er sagligt motiveret ud fra den enkle betragtning, som også udvalget har beskæftiget sig meget med, at en passiv beskyttelse af heder ikke i sig selv er tilstrækkelig, men nødvendiggør, at der sker en pleje. Det vil sige, at der af amtskommuner og af staten skal afsættes midler til denne pleje. Derfor har vi skønnet det rimeligt, at vi startede med et lidt lavere niveau for at sikre den nødvendige økonomiske baggrund.

For strandengenes vedkommende må vi redeligt erkende, at dér har vi indgået et kompromis med regeringen. Vi mener stadig væk, at den oprindelige arealgrænse på 1 ha var den rigtige og ikke den nu foreslåede arealgrænse på 3 ha.

Også for søerne gælder det samme, at der er indgået et kompromis. Vi mener, at den rigtige arealgrænse stadig væk var 100 m² eller måske endda 50 m², men må også understrege, at det var en vanskelig sag at nå ned både på 100 m² og 50 m² med det administrative system, der er til rådighed. Vi mener egentlig, at det kan være fornuftigt at overveje, om man ikke kan opnå den beskyttelse af de helt små vandhuller på en anden måde end den noget træge sagsgang, man ville få, hvis man udstrakte en beskyttelse til 50 m² eller længere ned under den nuværende sagsgang.

For kirkeomgivelser er der ikke tale om nogen ændringer af lovforslaget.

For stendigernes vedkommende er der tale om, at udvalgsarbejdet har vist, at den fremgangsmåde, som det radikale venstre foreslog, ikke er den rigtige, men at det rigtige ville være at benytte fremgangsmåden i naturfredningslovens § 48. Jeg skal henlede fru Dorte Bennedsens opmærksomhed på, at den bemærkning er fremsat to gange tidligere af en socialdemokratisk miljøminister – med den ene tilføjelse, at det er første gang, vi i udvalget har fået argumentationen for det. Det er først nu, vi har fået det gennemgået. Jeg mener derfor, det ville have været rigtigt under alle omstændigheder, at man søgte at få de kulturhistoriske stendiger ind under de jordfaste fortidsminder, som omfattes af § 48.

For de »grønne råd« gælder det, at der ikke var flertal i udvalget, og at vi derfor ikke kunne komme længere.

For fredninger på søterritoriet gælder, at vi har vurderet det sådan, at eftersom der alene er tale om tvistigheder imellem to ministerier på søterritoriet, kan det ikke være rimeligt at lade fredningsnævnene være opmænd. Der har vi efter udvalgsarbejdet fraveget vores oprindelige opfattelse.

Med hensyn til strandbeskyttelseslinjen har vi klart indgået et kompromis i forhold til vores oprindelige opfattelse.

Jeg skal slutte af med at svare på spørgsmålet: hvorfor har vi fundet det vigtigt at indgå et kompromis med regeringen på de tre punkter, som jeg pegede på, hvor vi meget gerne havde set vores forslag vedtaget? Det vil jeg illustrere ved at fortælle lidt om lovforslagets gang i folketinget i de foregående år. Det blev fremsat første gang i 1981 i marts måned. Det radikale venstre blev overtalt af den daværende miljøminister til ikke at lade det komme til første behandling med den begrundelse, at man skulle se at finde en løsning i forhandlinger med den daværende miljøminister. Vi accepterede det, men mødte i efteråret 1981 ikke forhandlinger om vores forslag, men et forslag til klare forringelser af beskyttelsen i naturfredningsloven, som den daværende miljøminister havde til hensigt at fremsætte – og ingen imødekommenhed overhovedet over for de forslag, som vi havde fremsat.